

Самъ-сама горкана, шо ли съ нея стана?
 — Не грижи се, чедо! — Майка ѝ говори, —
 Утро приближава, день съ нощъта се бори,
 Иглика ще дойде порти да отвори.
 Чакали я дълго: тя се не вестява.
 Вела не стърпѣла — отъ леглото става,
 Тръгва къмъ гората, оглежда се, вика;



— Чуй ме, обади се! Диря те, Иглика! —
 Нийде-никой! Само храститѣ шумолягъ,
 Буки връхъ поклашатъ, като че се молятъ,
 А небето синьо смѣе се отгоре,
 Вѣтъръ облакъ гони къмто Бѣло море...

VI

Скитала се дълго запѣхтяна Вела,
 Отъ пѣтъ уморена, до скалитѣ спрѣла:
 Кротко се навежда гледа до нозетѣ
 Мъничка иглика, разцвѣтѣло цвѣте.
 Откъсва го после, дома се завръща —
 Пуста ѝ се види майчината кѣша!
 Въ пълна бистра чашка цвѣтето поставя,
 А то цвѣти нѣжно, сладъкъ дѣхъ издава.
 Ноши, дни минаватъ — нѣма Пепеляша!
 А цвѣтето цвѣти въ своята малка чаша...

VII

Татъкъ отъ полето ловци се запади,
 Никой не позналъ ги — предъ кѣши се спрѣли.
 Царски синъ пристигналъ, конче не отседналъ